

D.A. CARSON: *Jedine vierou*

Rimanom 3:27 – 4:25

Biblický text zaznamenaný v Liste Rimanom 3:27-4:25 nasleduje po jednom z najznámejších textov Novej zmluvy, ktorý hovorí o dôležitosti kríža. Hneď po tejto časti sa Pavol vydáva do rozsiahleho zamýšľania sa nad povahou viery:

27 Kde je tu samochvála? Je vylúčená. Akým zákonom? Vari zákonom skutkov? Nie, ale zákonom viery. 28 Sme totiž presvedčení, že človek je ospravedlnený vierou bez skutkov Zákona. 29 Azda je Boh iba Bohom Židov? A nie aj pohanov? Ale áno, aj pohanov. 30 Ved' Boh je predsa jeden. On ospravedlní obrezaných z viery a neobrezaných pre vieru. 31 Či azda vierou zbavujeme Zákon platnosti? Vôbec nie. Naopak, potvrdzujeme ho.

1 Čo teda povieme o Abrahámovi, našom praotcovi podľa tela? Čo dosiahol? 2 Ak totiž Abrahám bol ospravedlnený zo skutkov, má sa čím chváliť, ale nie pred Bohom. 3 Lebo čo hovorí Písmo? Abrahám však uveril Bohu a započítalo sa mu to za spravodlivosť. 4 Tomu, kto pracuje, mzda sa nezaratúva z milosti, ale z povinnosti. 5 Ale tomu, kto nekoná skutky, no verí v toho, kto ospravedľňuje bezbožného, tomu sa jeho viera ráta za spravodlivosť. 6 Tak aj Dávid vyhlasuje za blahoslaveného človeka, ktorému Boh započítava spravodlivosť bez skutkov: 7 Blahoslavení, ktorým boli odpustené neprávosti a ktorých hriechy sú prikryté. 8 Blahoslavený človek, ktorému Pán nezaráta hriech. 9 Platí toto blahoslavenstvo len o obrezaných, alebo aj o neobrezaných? Ved' hovoríme: Abrahámovi bola zarátaná viera za spravodlivosť. 10 Ako mu teda bola zarátaná? Keď bol obrezaný, alebo keď bol neobrezaný? Nie keď bol obrezaný, ale keď bol neobrezaný. 11 A znamenie obriezky dostal ako pečať spravodlivosti z viery, ktorú mal už ako neobrezaný. Tak sa stal otcom všetkých, ktorí veria ako neobrezaní, aby aj im bola zarátaná spravodlivosť, 12 a otcom obrezaných, ktorí sú nielen obrezaní, ale aj kráčajú v šlapajach viery, ktorú náš otec Abrahám mal ešte ako neobrezaný.

13 Ved' prísľub, že bude dedičom sveta, nedostal Abrahám a jeho potomstvo skrze Zákon, ale na základe spravodlivosti z viery. 14 Lebo ak sú dedičmi tí, čo majú Zákon, viera je vyprázdnená a prísľúbenie zmarené. 15 Zákon totiž spôsobuje hnev. Kde však nie je Zákon, tam nie je ani priestupok. 16 Preto hovoríme: Je to z viery, aby bolo jasné, že je to z milosti, aby prísľúbenie bolo platné pre celé potomstvo; nielen pre tých, čo sú zo Zákona, ale aj pre tých, ktorí žijú podľa Abrahámovej viery. On je otcom nás všetkých 17 — ako je napísané: Ustanovil som ťa za otca mnohých národov — pred Bohom, ktorému uveril, ktorý oživuje mŕtvych a povoláva k jestvovaniu to, čoho niet. 18 Proti nádeji v nádeji uveril, že sa stane otcom mnohých národov podľa slov: Také veľké bude tvoje potomstvo. 19 Mal skoro sto rokov a videl svoje odumreté telo i odumreté materské lono Sára, no predsa neoslabil vo viere. 20 Nezapochyboval v neviere o Božom prísľúbení, ale naopak, stal sa silným vo viere a tak vzdal slávu Bohu. 21 Bol pevne presvedčený, že ten, ktorý dal sľub, môže ho aj splniť. 22 Preto mu to bolo zarátané za spravodlivosť. 23 Nie však iba pre neho bolo napísané, že mu bolo zarátané, 24 ale aj pre nás. Zarátané má byť nám, čo veríme v toho, ktorý vzkriesil z mŕtvych Ježiša, nášho Pána. 25 On bol vydaný za naše previnenia a vzkriesený pre naše ospravedlnenie.

Čo je viera? Naša kultúra nám poskytuje mnoho predpokladaných definícií a ani jedna sa bez problémov nezhoduje s tým čo hovorí Biblia. Takže pre misiu na univerzite je celkom náročné napríklad vysvetliť čo je viera, keď je tu pripravených toľko predpokladaných definícií.

Myslím si, že vysvetlenie viery v kultúre okolo nás, ktoré sa aspoň trochu blíži k definícií Biblie je toto: mnohokrát hovoríme o rôznych vierach, čím myslíme rôzne náboženstvá a je pravda, že Biblia niekedy hovorí o viere ako o kresťanskom náboženstve. Napríklad Júda hovorí o viere, raz a navždy danej svätým, čím myslí celú štruktúru kresťanského myslenia, čo veľmi jednoducho môžeme nazvať kresťanstvom. Ale tam kde Nová zmluva hovorí o kresťanstve ako o viere, je zaujímavé, že používa toto slovo iba na kresťanstvo, nikdy nehovorí o iných náboženstvách ako o vierach. V skutočnosti ich nazýva modlárstvami, čo nie je spôsob ako my používame slovo viera dnes. Inou alternatívou je, že viera v našej kultúre je niečo, pri čom sa nám búri žalúdok, treba napnúť svaly, upísať sa do nejakého duchovného záväzku a nejako dostatočne veriť a potom môžeme využívať zvyšné Božie požehnania. Alebo, čo je ešte bežnejšie v kultúre naokolo, viera je iba preferovaním niektorého náboženstva. Takže sú tu fakty, ktorým sa nedá jednoducho vyhnúť. Napríklad vyhodíš loptu do vzduchu a tá spadne dole, pretože gravitačný zákon stále funguje. To je fakt. Ale keď príde reč na to, či si budhista, alebo moslim, alebo kresťan alebo hocičo iné, tak to je záležitosť viery. Tým sa myslí, že je to záležitosť náboženskej preferencie a to je oddelené od čohokoľvek čo je spojené s pravdou a je spojené iba s tým, čo sa nám viac pozdáva. Takže ak v takomto pohľade povzbudzujeme ľudí, aby uplatňovali svoju vieru, tak to znie ako by sme si mali vybrať, vybrať si nábožensky. Ale to nie je to, čo mal Pavol na mysli v týchto veršoch. Kresťanská viera v Biblii, aj keď opísaná v rôznych odtieňoch na rôznych miestach, má vždy objekt viery. A správnosť tejto viery sa v prvom rade neukazuje na sile tejto viery, ale na objekte viery. Viera v Novej zmluve je správna iba ak je objekt viery správny. Ak si vášnivo oddaný veriť niečomu, čo nie je pravda, taká viera nie je v Biblii považovaná za veľkú cnosť.

Ale v texte, ktorý sa nachádza pred textom, ktorý sme čítali, sa dozvieme, že Boh oddelil Ježiša, aby bol náhradou za naše hriechy, teda niekým, kto svojou zmierujúcou smrťou niesol Boží hnev, odvrátil Boží trest. Takže Boh mohol zároveň ochrániť svoju spravodlivosť a obhájiť sa, zatiaľ čo vyhlásil nás za spravodlivých. A my máme vložiť našu vieru v Ježiša, v tohto Ježiša, cez ktorého sa to stalo. Ježiš, ktorý umrel na kríži je objektom našej viery. A ak by Ježiš toto všetko neurobil, alebo by neuspel v tomto poslaní, potom by naša viera bola prázdna a márna.

Preto Pavol hovorí, keď hovorí o vzkriesení, ak Ježiš v skutočnosti nevstal z mŕtvych, potom môžeš veriť koľko chceš, ale, úprimne, tvoja viera je plytvanie časom. Hovorí, že za prvé to znamená, že apoštoli sú banda klamárov, pretože oni tvrdili že videli vzkrieseného Ježiša. Inými slovami, Pavol nehovorí: „Prečo by ste neverili že Ježiš bol vzkriesený, veď vám to prinesie mnoho dobrého.“ Skôr hovorí: „Naozaj sa to stalo!“ Viera je v skutočnosti iba spôsob ako počúvame správy apoštolov a Boh nám otvorí srdce, aby sme uverili tomu, čo je objektívne pravda. A ak to nie je pravda, potom sme najbiednejší zo všetkých ľudí, pretože veríme v niečo, čo nie je pravda. Vidíte ako Pavol nechce oddeľovať vieru od pravdy. V skutočnosti, hovorí, ste ešte stále vo svojich hriechoch, stále ste ešte odsúdený, ak nebola žiadna obeta, ktorá by zaplatila za tieto hriechy. Takže je klamár. Apoštoli sú

klamári. A vy ste zvedení a ste najpoľutovaniahodnejší ľudia, pretože veríte niečomu, čo nie je pravda. Ak akokoľvek veríte v nesprávny objekt viery, tak to Pavol nepovažuje za prejav hlbokkej duchovnosti, ale za prejav úplného šialenstva.

V texte, ktorý som čítal, nám však Pavol dáva niekoľko ďalších charakteristík pravej kresťanskej viery. A napodiv sú tu úzke paralely medzi oddielom od 3:27 po koniec kapitoly a 4. kapitolou. A tým je argument, ktorý je krátko predložený v 3:27-31 a potom je rozvedený širšie v rovnakom poradí a s rovnakými bodmi vo 4. kapitole aplikovanými na život Abraháma. Takže ak chceme porozumieť krátkemu zhrňujúcemu argumentu v 3:27-31, všetko čo musíte urobiť, je pomaly prečítať 4. kapitolu. Uvidíte, že tie isté body sú viac a viac odhaľované, takže môžeme lepšie pochopiť, čo to znamená, keď povieme: „Verím v Ježiša Krista, ktorý zomrel na kríži za moje hriechy.“

Tu sú štyri paralely, ktorými Pavol spája tieto dve časti a čo znamenajú pre nás:

1. Viera vylučuje samochválu.

Viera vylučuje samochválu. Na jednej strane o tom hovorí 3:27, na strane druhej 4:1-2. Kapitola 3:27 „*Kde je tu samochvála?*“ Ako vidíte, Pavol nedávno hovoril o dôležitosti toho ako Boh ospravedľňuje tých, ktorí veria v Ježiša, takže teraz sa pýtame rečnícku otázku: „*Kde je samochvála?*“ Je vylúčená. Na akom princípe? Na poznaní zákona? Pretože niektorí ľudia sa nejakým spôsobom trochu lepšie ako iní Bohu? Pretože pozorovali zákon? Preto je samochvála vylúčená? Nie, hovorí, ale je to kvôli viere. A ak tomu nerozumieme, tak to vysvetľuje lepšie vo 4. kapitole veršoch 1 a 2. Čo teda povieme o Abrahámovi, našom praotcovi, že objavil v tejto záležitosti. Ak bol v skutočnosti Abrahám ospravedlnený svojimi činmi, potom sa má čím chváliť. Ale nie pred Bohom.

Ako vidíme z kontextu Pavol bezpochyby myslí na tých, ktorí sa spoliehajú na zákon ako to, čo im umožní prístup k Bohu. Na tých, ktorí by mohli prísť k Bohu a povedať mu: „Vieš, možno nie som perfektný, ale nesprával som sa tak zle ako ten alebo tamten človek. A úplne som poslúchal obetný systém. A je tiež pravda, že som žil disciplinovaný modlitebný život a verne som sa zúčastňoval dôležitých sviatkov v chráme.“ Ale to znamená, že ak toto je základ nášho prístupu k Bohu, potom skôr alebo neskôr máme právo povedať, že my sme to dokázali, a iní nie, pretože my sme boli lepší. To je nevyhnutný záver. Pretože na konci, pri konečnom zhodnotení stojíme pred Bohom v podstate preto, že sme krajší, lepší, čistejší, alebo viac disciplinovaní, alebo sa nejakým spôsobom lepšie ovládame, proste trochu lepši, trochu bližšie k dokonalosti. A tak po zvyšok večnosti, budeme môcť povedať a to s poriadnou dávkou samochvály: „Ja som tu a niekto tam zdola tu nie je, pretože, úprimne, som lepší ako oni.“ A bola by to oprávnená samochvála, pretože tu nie je možné vyhnúť sa tejto logike. Ale Pavol hovorí, že ak sme však Bohom prijatí vierou v Ježiša Krista, kde je samochvála? Ako vidíte, Pavol nepovažuje vieru za nejaký dobrý skutok, na ktorý sa uprieme. „Ha, ha, ja mám viac viery ako ty!“ Takto by sme sa mohli iným posmievat'. Nie je to vnímané ako cnosť, že som si vybral, že som sa prinútil k niečomu takému. Nie. Viera je niečo ako seba ponechanie Kristovi, je to akceptovanie toho, čo on urobil Božou dobrou

milosťou. Je to viera v to, čo urobil a ponechanie seba samého jemu. V tom nie sú žiadne plusové bodíky, ktoré by sme si vydobyli. A Pavol hovorí: „Musíte vidieť, že to to isté platilo o Abrahámovi. Pretože ak Abrahám bol prehlásený za spravodlivého pred Bohom vďaka tomu, že urobil mnoho dobrých vecí, a on urobil mnoho dobrých vecí, potom musí mať niečo, čím by sa mohol pochváliť. Ale nikdy,“ hovorí Pavol „pred Bohom. Nikdy pred Bohom.“ Prečo? Čo je jeho zámer? Prečo to Pavol hovorí týmto spôsobom?“

Za prvé je dôležité uvedomiť si, že Abrahám je pre Pavla dôležitý či už v prípade keď hovorí k neobrátенým Židom, ako aj keď hovorí ku kresťanom. Je dôležitý pre neveriacich Židov, pretože zo židovského pohľadu bol Abrahám zakladateľ ich rodu. On bol prvý Hebrej. Ale je tiež dôležitý pre Pavlov pohľad ako kresťanského Žida, pretože ako uvidíme v nasledujúcich veršoch, on je vzorovou postavou, ktorá začína úplne nové ľudstvo, kde viera má prvoradú dôležitosť. Takže inde, ako uvidíme, Pavol argumentuje, že kresťania dnes sú deti Abraháma a ako sa tam dostaneme, je veľmi dôležité a dostaneme sa k tomu o chvíľu.

Predtým však než budeme pokračovať v tomto argumente, je veľmi dôležité vidieť, že niekedy žijeme naše kresťanstvo s tým, že poznáme tieto argumenty teoreticky, v skutočnosti však na ne zabúdame. Ak si kresťan akejkoľvek denominácie, vieš, že muži aj ženy sú ospravedlnení milosťou skrze vieru. No nie? A predsa ako často si myslíme, že nejako nás Boh prijíma na základe toho aký deň máme za sebou? Viete čo myslím.

Niekedy ráno vstanete, už máte za sebou ťažkú prácu, ste nevrlý. Idete si obuť ponožky, každá je inej farby. Vezmete druhy pár ponožiek a tie majú diery na palcoch. Prší. Vlečiete sa k autu, o trochu neskôr dáte kľúč do zapalovania a auto ani neškrtnie. Batéria v ťahu. Váš syn zabudol vypnúť svetlá. Blbec. Nakoniec sa dostanete do práce 40 minút neskôr. Šéf je našťvaný. Potom sa vaša kolegyňa, ktorej sa už nejaký čas snažíte povedať evanjelium, spýta nejakú otázku ohľadom viery a vám prepne a najradšej by ste ju vykopli. Nakoniec sa dostanete domov. Nájdete odkaz od vašej polovičky, že musela odísť, že si máte niečo urobiť na večeru. A neskôr v ten večer vám začne tiecť z nosa a chrípka sa začne hlásiť o slovo. A keď sa dostanete pred spaním k modlitbe, tak možno to znie nejako takto: „Pane Bože, toto bol otrasný deň. Viem, že niektoré dni sú takéto a tento bol práve jedným z nich. Nemám veľa čo povedať. Prosím, odpusť mi moje hriechy, požehnaj všetkých, v mene Ježiša Krista. Amen.“ A idete do postele. Najradšej by ste na tento deň zabudli.

A potom sú tu iné dni, keď sa zobudíte, vtáci spievajú, slnko svieti cez okno, cítite sa oddýchnutý a ponatáhujete sa. To bude skvelý deň, prvý deň zvyšku môjho života. Cítite vôňu slaniny z kuchyne. Áno, neuveriteľné. Vyskočíte z postele a neskôr sa dostanete do auta. A auto na prvýkrát naštartuje. Prídete do práce a šéf vás privíta vo dverách zo slovami, že videl vašu prácu a chce vás povýšiť. A tá istá žena z vedľajšej kancelárie sa vás znova opýta na vieru a tentoraz jej vysvetlíte kresťanskú vieru počas prestávky na kávu s veľkým zanietením, múdrosťou, rozvahou a pokorou, keď súhlasí, že pôjde spolu s vašou rodinou na bohoslužby nasledujúcu nedeľu. Prídete domov a vaši priatelia, ktorých máte veľmi radi sú tam a čaká vás skvelé spoločné jedlo. A váš tínedžer sa vzorne správa, čo je

úžasné. A v ten večer, keď idete do postele, sa modlite za kazateľa, za misionárov a za blízkych, ktorí sú v zahraničí a za ľudí, ktorých ledva poznáte, susedov a tak ďalej, a tak ďalej. A nakoniec idete do postele so skvelým seba uspokojujúcim pocitom.

Nikdy ste to nezažili? Ktorý bol zlý? Ktorý deň? Oba boli úplne zlé. Pretože nejako sme zaujali postoj, že sme prijateľní pre Bohom podľa toho, aký deň sme mali. Aká absurdne pohanská predstava. Sme prijatí Bohom, či už máme dobrý, alebo zlý deň, kvôli tomu, čo urobil Pán Ježiš. Sme ospravedlnení milosťou skrze vieru. To, či máme dobrý deň alebo zlý deň, je dôležité kvôli našej zrelosti, nášmu posväteniu, nášmu rastu v milosti, kvôli našej dôslednosti a sebadisciplíne. Ale nakoniec nič z toho nás nestavia do lepšieho svetla pred Bohom. Nie, nie. Viera vylučuje samochválu. Nikto sa v nebi nebude môcť postaviť a vychvalovať. Nikto.

Takže prečo sa snažíme trénovať v samochvále? Pavol o tom hovorí viac, keď kladie sériu rečníckych otázok Korintánom. Hovorí: „Čo máte, čo ste nedostali? A ak ste to dostali, prečo sa potom chváľte ako by ste to nedostali?“ Ale poviete si: „Počkaj, počkaj chvíľu. Áno, áno viem že mám rodičov a dostatok jedla a vo svete sú ľudia, ktorí to nemajú... ale ja som pracoval veľmi tvrdo, aby som mal čo mám teraz!“ Ale kto ti dal schopnosť pracovať? Kto ti dal k tomu disciplínu? Kto ti dal zdravie? Čo máš, čo si nedostal a ak si to dostal, prečo sa chváliš ako by si to nebol dostal? A o čo viac to platí pri tom najväčšom dare zo všetkých, pri dare spasenia? Nie, viera vylučuje samochválu.

2. Viera je nutná, aby sa zachovala milosť.

Rimanom 3:28 *„Sme totiž presvedčení, že človek je ospravedlnený vierou bez skutkov Zákona.“* Aby to potom vysvetlil na Abrahámovom živote v kapitole 4:3-8, Pavol cituje Písmo. *„Lebo čo hovorí Písmo?“* A cituje Genezis 15: *„Abrahám však uveril Bohu a započítalo sa mu to za spravodlivosť. Tomu, kto pracuje, mzda sa nezaratúva z milosti, ale z povinnosti.“* Takže, keď skončí váš pracovný týždeň, dva alebo mesiac, neoceníte vášho šéfa, keď príde k vám a povie vám: „Mám tu pre teba taký malý darček.“ A podá vám výplatu. A vy mu poviete: „To nie je dar. To som si zaslúžil. To mi dlžíš a to je súčasťou pracovnej zmluvy.“ Či nie? Ak nám Boh dlží alebo, potom je to platba, alebo výplata. Bolo to tak pre Abraháma? Abrahám aspoň uveril Bohu, takže skutočnosť, že opustil Úr Chaldejský možno znamená, že bol ustanovený za otca všetkých, pretože bol o trošičku poslušnejší ako iní. Toto sa tu naozaj udialo? Písmo o tom takto nehovorí! Abrahám uveril Bohu a to, tá viera, mu bola zarátaná ako spravodlivosť. *„Tomu, kto pracuje, mzda sa nezaratúva z milosti, ale z povinnosti. Ale tomu, kto nekoná skutky, no verí v toho, kto ospravedľňuje bezbožného, tomu sa jeho viera ráta za spravodlivosť.“* A o tomto by sme mali veľmi pozorne premýšľať. Starozmluvný text hovorí, že Boh prisúdil Abrahámovi spravodlivosť, ktorá mu nepatrila. Text nehovorí, že Abrahám bol spravodlivý a Boh povedal: „Ó, Abrahám, dobrá práca! Keď to tak zhrniem, vychádza mi, že si spravodlivý.“ Nie, skôr text hovorí: „Abrahám uveril Bohu a tú vieru mu Boh započítal za spravodlivosť.“ Ale nie je to preto, že Boh ho nejako urobil spravodlivým, alebo že to bolo

nejako rovnocenné so spravodlivosťou, ani nie preto, že by to bol skutok spravodlivosti. Je to preto, že to tak Boh urobil, že to tak pripísal Abrahámovi. A ako to vieme? Pretože je to lepšie vysvetlené vo verši 5: „Ale tomu, kto nekoná skutky, no verí v toho, kto ospravedľňuje bezbožného, tomu sa jeho viera ráta za spravodlivosť.“ Koho Boh prehlasuje spravodlivým? Koho ospravedľňuje? On je sudcom. On ospravedľňuje. On vyhlasuje spravodlivých a nespravodlivých. Koho prehlasuje spravodlivým? Tých, ktorí sú spravodliví? Ak prehlasuje spravodlivými tých, ktorí nimi sú, potom iba hovorí, že sa správali tak ako sa mali správať. Vyhlasuje ich za spravodlivých, aby sa mohli dostať do neba a späť ku skutkom. Ale tento text hovorí, že Boh prehlasuje za spravodlivých tých, ktorí sú bezbožní.

Reformácia mala frázu, ktorá sa stala veľmi dôležitou pre dejiny kresťanského myslenia: „Simul Justus et Peccator“, súčasne spravodlivý i hriešnik. Pretože Boh nás neospravedľňuje až po tom, čo máme dostatok plusových bodíkov, aby sme si to zaslúžili. Boh ospravedľňuje, prehlasuje spravodlivými, prehlasuje nás bez viny nie preto, že sme takí dobrí, ale keď sme ešte stále hriešnici. Prečo? No kvôli textu, ktorý predchádza náš text. Kristus niesol náš hriech, on už odvrátil Boží hnev a my to všetko prijímame vierou. A táto viera je nám započítaná ako spravodlivosť. To je tá istota, ktorú máme. Kresťania nechodia okolo a nechvália sa ostatným, že sú vo vnútri lepší. My hlásame: „Vďaka Božej milosti sme našli prameň, ktorý očisťuje nečistých; spravodlivosť, ktorá nie je naša; prijatie Bohom, ktoré si nemôžeme zaslúžiť. Sme len chudobní žobráci, ktorí hovoria iným žobrákom kde nájdú chlieb.“ Tu nie je žiadne miesto pre samochválu. A toto neplatí len o Abrahámovi, ale niečo čo môžeme povedať aj o iných ľuďoch v Starej zmluve. Verš 6. Dávid hovorí rovnako, keď „vyhlasuje za blahoslaveného človeka, ktorému Boh započítava spravodlivosť bez skutkov.“ A potom, cituje: „Blahoslavení, ktorým boli odpustené neprávosti a ktorých hriechy sú prikryté. Blahoslavený človek, ktorému Pán nezaráta hriech.“ Vidíte, že toto nie je preto, že by sa hriech neobjavoval, alebo že by nebol tak pochmúrny. Nie, nie. Toto robí Boh. Cieľom tejto lekcie je, že ľudia, ktorí sú požehnaní Bohom, sú požehnaní nie preto, že si to zaslúžili od Boha, ale preto, že od neho niečo dostali. Boh nemá žiadnu povinnosť to urobiť.

Je tu tak mnoho ľudí, ktorí si myslia, že kresťanstvo je taký výmenný obchod. Ponúknete Bohu správny spôsob uctievania, na gitare alebo organe, alebo na čomkoľvek, čo vaša tradícia požaduje a Boh sa potom na vás usmeje a dá vám nejaké požehnanie. Ak chceš nejaké požehnanie od Boha, potom sa uisti, že si sa pomodlil, že si svedčil ľuďom tu a tam, že si si čítal z Biblie, že si bol milý k svojim deťom, usmej sa, odpusti niekomu, kto zranil tvoje city a Boh ti odpustí. Všetko je to výmenný obchod. Boh má svoje psychologické potreby a my máme svoje. Jeho psychologická potreba je, aby bol oslavovaný. A ak ho oslavujeme, potom sú jeho potreby naplnené. A ako výsledok my dostaneme naše požehnanie. Áno, my nie sme tak priamočiari, aby sme to takto vyjadrili. Ale často tam hlboko v nás nepremýšľame takto? Toto je úplne pohanský spôsob uctievania Boha. Pretože ako môžeme vidieť, tak ako bohovia starého pohanstva, tak aj bohovia dnešného pohanstva sú obmedzení. A títo obmedzení bohovia majú svoje potreby. Skúste si prečítať

grécku mytológiu a zistíte že títo bohovia smilnia, túžia po všeličom, boja sa, odpúšťajú a inokedy zase nie. Vo všetkom sú ako my, iba trochu lepšie vyzerajú. A aj ich hriech vyzerá akosi lepšie. Všetci z nich majú svoje psychologické potreby. A to je dôvod prečo Pavol, keď hovorí k pohanským intelektuálom v Aténach a snaží sa im vysvetliť kto je Boh Biblie, im okrem iného hovorí toto: „On nás nepotrebuje.“ Nie je to pozoruhodné? V skutočnosti je to ale naopak. Hovorí, že my potrebujeme k životu jeho, aby sme mohli dýchať a všetko ostatné. Boh nemá žiadne povinnosti voči nám, pretože nás nepotrebuje. Nie je to tak, že večnosť plynula a Boh sedel niekde tam hore vo všetkej svojej nadprirodzenej sláve a zrazu ho napadlo: „Ó aká je to osamelá existencia. Asi potrebujem niekoho, kto mi bude spievať nejaké oslavné piesne.“ Boh nemá žiadne potreby. Vidíte to? To neznamená že na nás nereaguje, alebo že s nami nekomunikuje. Predsa len on je osobný Boh a to je dôležité si pripomenúť. A môže nám odpovedať s potešením, alebo v hneve, s radosťou alebo so zlosťou. On je osobný Boh, ktorý jedná s nami, ale nie kvôli nedostatku v jeho psychologických potrebách, ale úplne podľa jeho dokonalosti a v múdrosti jeho vôle. Keď sa my naštveme, je to väčšinou preto, že sa nedokážeme ovládať. Keď sa Boh naštvie, nikdy to nie je preto, že sa nedokázal ovládnuť. Je to preto, že sa tak rozhodol kvôli svojej svätosti. Boh nemá žiadne potreby, preto nás nepotrebuje. Stará zmluva takto ukazuje Boha a hovorí: „Ak by som bol hladný, či by som ti to povedal? Ak by som chcel poriadny hamburger;“ hovorí „kravy na tisícoch kopcoch sú moje, dokonca aj rýchloobčerstvenia McDonald's sú všetky moje. Nepotrebujem ťa. Aj ty si môj. Ja ťa nepotrebujem.“ Toto znamená, že je úplne pohanské, ak sklzávame v myšlienkach, alebo v praxi do takého pohľadu na Boha, ktorý nám predstavuje duchovnosť ako výmenný obchod. Ak ja urobím toto, ty urobíš tamto. Dokonca niekedy v Biblií vidíme, že Boh vo svojej milosti odpovedá aj na takýto náš prístup, pretože je tak milostivý. Ale nikdy, nikdy to nie je preto, že by bol Boh frustrovaný z toho, že nie sú naplnené jeho hlboké potreby, ktoré dokážeme naplniť len my, jeho stvorenie. Nie. Je to presne naopak. Ako Pavol hovorí Aténčanom: každý náš nádych nastane, len ak nám ho povolí. My potrebujeme jeho. Hlavná zodpovednosť každej morálnej, vnímajúcej bytosti stvorenej na Boží obraz je naša závislosť na Bohu ako jeho stvorenie. To je dôvod, prečo naše prvé prikázanie je milovať Boha celým srdcom, myslou a silou. Je to preto, aby sme pamätali na to, že nie sme Boh. Je to práve viera, ktorá je nutná, aby sa zachovala milosť. Pretože milosť je spätá s podstatou a slobodou Boha.

3. Viera je nevyhnutná, ak majú byť Židia aj pohanovia spasení.

Toto je myšlienka vo veršoch 3:29 a 30. „Azda je Boh iba Bohom Židov? A nie aj pohanov? Ale áno, aj pohanov. Ved' Boh je predsa jeden. On ospravedlní obrezaných z viery a neobrezaných pre vieru.“ Všimnite si, že jeden z dôsledkov monoteizmu je, že Boh je Bohom všetkých. Na rozdiel od pohanstva, kde bolo mnoho bohov, ktorí boli obmedzení iba na svoju oblasť pôsobenia, ako boh morí, boh komunikácie, boh vojny atď. A potom boli bohovia pre jednotlivé národy. Takže keď Rimania dobyli nové územie, tak si vždy vymenili bohov. Niektorí miestni obyvatelia si vzali niektorých z rímskych bohov a Rimania si vzali

niektorých z ich bohov. Bola to taká výmena bohov pre prípad, že by došlo k vojne. Nikto si totiž nebol istý, ktorý boh bojuje na ktorej strane. Všetko to bola politika. Všetci títo bohovia boli bohovia so svojimi malými oblasťami pôsobenia a svojimi malými kmeňmi posluhovačov.

Ale aj keď je Boh v zmluvnom vzťahu s Izraelom v Starej zmluve, nikdy sa nenecháva zredukovať iba na pôsobenie v oblasti Izraela. Ešte aj keď je postavený chrám, Šalamún hovorí: „*Ved' samotné nebesia, ba ani najvyššie nebo ťa nemôžu obsiahnuť! Tým menej tento dom, ktorý som postavil.*“ Jeden z dôsledkov monoteizmu, teda že existuje iba jeden Boh je, že je Bohom všetkých. Či už ho uznávame, alebo nie, je Bohom všetkých. A tak ak tento Boh má aspoň nejaký súcit, ktorý sa týka všetkých, tak jeden z dôsledkov monoteizmu je misia. A to vidíme už od Abraháma. „*V tebe budú požehnané všetky národy zeme.*“ To znamená, že základným prístupom k Bohu, ani zo strany Božieho zmluvného ľudu, nemôže byť poslušnosť voči zákonu. Keďže sú tu obrovské zástupy ľudí, ktorí nie sú Židia a ktorým nebol daný Zákon. Nikdy nemali chrám, ani nemali predpísaný Jom kipur, deň zmierenia. Nemali všetky detaily ktoré nájdete v knihách Levitikus, Numeri, Deuteronomiu a inde. Je to teda základný problém všetkého? Nie, nie, nie hovorí Pavol. *A nie Bohom aj pohanov? Ale áno, aj pohanov. Ved' Boh je predsa jeden. On ospravedlní obrezaných z viery a neobrezaných pre rovnakú vieru.*

Ale niekto by mohol namietat: „Počkaj, počkaj, ale nemohlo by to byť tak, že pohania by boli privedení pod Mojžišovu zmluvu a zákon a mohli by sa stať Židmi? Aj takto by mohla vyzerat' misia, či nie? Máš jedného Boha, zmluvu už uzavretú so Židmi... všetci by sa pripojili k Židom a boli by obrezaní. Všetci by boli ľuďmi viery, to hej, ale poslúchali by zákon, obetovali by obeť počas Paschy, na deň zmierenia atď. Nefungovalo by to rovnako dobre?“

Pavol sa pozerá bližšie aj na tento argument vo veršoch 9-17 a robí tak v dvoch častiach. V prvej, od verša 9 po 12, je dôkaz z Abrahámovej osobnej skúsenosti o tom, že viera je potrebná pre Židov aj pohanov pre to, aby boli zachránení. Pozrime sa na jeho argument vo veršoch 9-12 „*Platí toto blahoslavenstvo.*“ Toto blahoslavenstvo odpustenia hriechov „*len o obrezaných, alebo aj o neobrezaných?*“ Teda je to o Židoch aj pohanoch, alebo je to iba o obrezaných? O tých, ktorí sú pod Mojžišovou zmluvou, o Židoch a tých, ktorí sa stanú Židmi? Hovorili sme, že Abraháмова viera mu bolo pripísaná ako spravodlivosť. To už bolo vyjasnené citovaním Genézis 15:6. Teraz sa pýta Pavol rozširujúcu otázku. Kedy mu táto spravodlivosť bola pripísaná? Po obriezke, alebo pred obriezku? Nebolo to po, ale pred. A znak obriezky dostal po tom ako pečať spravodlivosti, ktorú dostal vo viere kým bol neobrezaný. Chvíľku sa pri tom zastavme. Vidíme čo je jeho argument? Nie je to tak, že Boh povolal Abraháma a potom povedal: „No teraz si môj, tak ťa obrežeme, aby sme mohli začať so zmluvou.“ Takže sa obrezal a až potom mal Abrahám veľkú vieru. Ak by to bolo v takomto poradí, vidíme ako by nejako viera vyvierala z obriezky? Bol by to spôsob ako povedať: „To, čo potrebujeme je, aby sa ľudia dostali pod zmluvu, nechali sa obrezať a vyznali, že sú Židia. A ich viera bude vyvierat' z toho.“ Ale čo sa stalo v histórii. Bolo to

presne naopak. Abrahám uveril Bohu, opustil Chaldejský Úr, Cháran a šiel a veril Bohu a bolo to až keď Abrahám preukázal svoju vieru znova a znova a znova, potom ho Boh obrezal. Takže obriezka Starej zmluvy bola znakom že tento muž, Abrahám, už uveril a táto viera mu už bola pripísaná ako spravodlivosť. Pavol preto trvá na tom, že potrebujeme starozmluvné príbehy čítať rad za radom, tak ako po sebe nasledujú. A vtedy objavíme, že Pavol hovorí a vidí, že Abrahám bol ospravedlnený vierou dávno predtým než bol obrezaný. Preto je otcom všetkých, ktorí uverili a neboli obrezaní, aby im bola pripísaná spravodlivosť. Toto je tiež dôležité vysvetliť.

Keď hovoríme o otcovi a synovi myslíme na genetické vzťahy. Som otec, mám dcéru a syna a geneticky som ich otec. No v starovekom svete bol tento spôsob vyjadrenia používaný tiež funkčne. A je veľmi jednoduché pochopiť prečo. Dovoľte mi na chvíľu hovoriť k mužom. Prihláste sa vy, muži, ktorý máte rovnaké povolanie ako váš otec. Vidím asi 4 ruky. To je všetko. Ale v poľnohospodárskom svete pred industriálnou revolúciou skoro všetci synovia, možno 98% - 99% synov robilo to, čo ich otcovia. Ak bol váš otec pekárom, stali ste sa pekárom aj vy. Ak je roľník, tak to čaká aj vás. Voláte sa Stradivari, tak budete vyrábať husle. Tak to bolo. A pre dievčatá to bolo rovnaké. Robili to, čo robili ich mami. Takže rodičia neboli len genetickými rodičmi, ale nastavovali aj rámce vášho povolania, ako sa naň máte pripravovať a všetko okolo toho. Dieťa vyrastajúce na statku sa naučilo robiť okolo statku a otec ho všetkému naučil. Dieťa vyrastajúce v rodine Stradivariovcov sa naučilo všetko okolo dreva, ako ho vyrezávať, lepiť a všetky tajomstvá ako vyrábať husle značky Stradivari. Bolo to súčasťou formovania ďalšej generácie. A preto vás poznali podľa vášho povolania, podľa práce, ktorú ste robili, podľa vašej rodiny. Dnes, vďaka peniazom, ktoré máme, sme voľní robiť to, čo chceme; vybrať si povolanie, ktoré nás láka; čo väčšina z vás urobila. Ale tam, kde ľudia robili to, čo ich rodičia, môžeme porozumieť prečo sa tu vyskytuje zaujímavý spôsob vyjadrovania.

Niekoľko v Biblii bol nazvaný synom Beliála. Beliál znamená *neužitočný*. Viete čo to znamená? Ste tak neužitočný, že jediné vysvetlenie je, že váš otec je personifikovaná neužitočnosť. A potom sú tu ďalšie prípady: pamätáte si čo povedal Pán Ježiš? *Blahoslavení tvorcovia pokoja, lebo oni sa budú volať Božími synmi*. Vidíte čo tým myslím? Boh je ten najväčší tvorca pokoja, takže ak sa začnete správať ako on, tak sa budete snažiť prinášať pokoj. Ježiš je synom svojho Otca v tom, že robí všetko, čo robí jeho Otec ako to čítame v Jánovi 5. Toto nikto nemôže povedať o mne. Ak som tvorca pokoja, tak sa správam ako Boh a do takej miery som Boží syn. Ale nemôžem byť Boží syn do takej miery ako Ježiš, pretože všetko, čo Boh robí, on robí a to ja nedokážem. Takže tu vždy bude rozdiel medzi jeho synovstvom a mojím. A pozrime sa na to tiež vo vzťahu k diablu. A čo hovorí Ježiš v Jánovi 8? Hovorí protivníkom „*vy ste synom svojho otca diabla a túžite robiť skutky svojho otca*.“ Ježiš nehovorí, že ich diabol nejako splodil s ich matkami a tak vytvoril nejakých polodiablov. Nie je to ako nejaký televízny program o mimozemšťanoch. Nie, používa to úplne funkčne. Čo hovorí? „*On bol vrahom od počiatku a vy sa ma snažíte zabiť. On bol klamárom od počiatku a vy klamete o mne*.“ Takže preto ste synmi svojho otca diabla a

robíte skutky svojho otca. Je to úplne funkčné použitie slova. A toto sa nesie mnohými biblickými výrazmi.

Takže teraz je tu otázka: kto je dieťaťom Abraháma? Je to iba ten, kto pochádza geneticky z jeho rodu? V takom prípade iba Židia môžu byť Abrahámove deti. Ale ak je to funkčné použitie slova, potom Abrahámovými deťmi sú tí, ktorí majú Abrahámovu vieru. Vieru, pre ktorú mu bola pripísaná spravodlivosť aj keď nebol obrezaný. To znamená, že si skutočne Abrahámovým dieťaťom, ak máš Abrahámovu ospravedlňujúcu vieru, ak veríš Bohu a Boh ti započítava tvoju vieru ako spravodlivosť či už si obrezaný, alebo nie, či si Žid, alebo nie. Týmto Pavol končí túto časť textu: *„otcom obrezaných, ktorí sú nielen obrezaní, ale aj kráčajú v šlapajach viery, ktorú náš otec Abrahám mal ešte ako neobrezaný. A vo verši 11 je otcom tých, ktorí veria ako neobrezaní, aby aj im bola zarátaná spravodlivosť.“* Tak vidíme, že viera je potrebná, ak Židia aj pohania majú byť zachránení. A toto neplatí iba v Abrahámovom prípade a v jeho osobnej skúsenosti (v. 9-12).

Rovnaké dôkazy nachádzame v celom príbehu histórie spásy (v. 13-17). Nebolo to skrze Zákon, že Abrahám a jeho potomkovia dostali prislúbenie, že budú dedičmi zeme. Nebolo to tak, že Abrahám prvý sa držal Zákona a cez neho dostal prislúbenia do budúcnosti. Dovoľte mi to vysvetliť.

Ak by ste sa spýtali v prvom storočí konzervatívneho Žida ako sa dá zapáčiť Bohu, odpovedal by vám: „Dodržiavaním Zákona.“ Ako sa dnes dá zapáčiť Bohu? „Dodržiavaním zákona.“ Ako sa Mojžiš zapáčil Bohu? „Dodržiavaním zákona.“ Ako sa Abrahám zapáčil Bohu? „Dodržiavaním zákona.“ A potom mu môžete povedať: „Počkaj, počkaj. Ako to myslíš 'dodržiavaním zákona sa Abrahám zapáčil Bohu,' keď zákon prišiel až o niekoľko storočí po Abrahámovi?“ A možno by vám tento Žid odpovedal: „Áno, áno, ale on vedel, že sa dá Bohu zapáčiť poslušnosťou Zákona, takže mal asi nejaké špeciálne osobitné zjavenie Zákona od Boha a tým sa zapáčil Bohu. Nehovorí predsa text v Genezis, že Abrahám poslúchal všetky Božie prikázania? A tieto prikázania určite museli byť Zákon. Ak sa Abrahám zapáčil Bohu, potom jediné vysvetlenie je, že dodržiaval Zákon a Boh mu dal špeciálne osobné zjavenie.“ Aha. A ako sa Enoch zapáčil Bohu? Ved' vieme, že chodil s Bohom a bol vzatý. Ako sa on zapáčil Bohu? „No to je jednoduché,“ odpovedal by vám tento žid „poslušnosťou Zákona.“ Počkať, počkať. Ved' je len siedmy po Adamovi. Zákon vtedy nebol daný. Prečo potom hovoríš, že Enoch sa páčil Bohu, pretože dodržiaval zákon? „No my vieme, že takto sa zapáčiš Bohu. Máme predsa o všetko biblické vyučovanie. Takže Enoch chodil s Bohom a jediná možnosť je, že dodržiaval zákon.“ Vidíte čo sa deje s týmto argumentom? Zákon bol vyzdvihnutý na také miesto, kde kontroluje a ovláda celý príbeh Starej zmluvy. Zákon bol daný v čase Mojžiša, ale tento náš priateľ ho vložil do všetkých predchádzajúcich častí. Vidíte to?

Ale tu prichádza Pavol a hovorí: „Nie, nie! Toto nie je spôsob ako čítať Bibliu.“ Nezabúdajme, že tento Pavol má tú istú Bibliu, ktorú nazývame Stará zmluva, rovnako ako aj Židia, s ktorými debatoval. Prečo sa potom nezhodujú na jej výklade? Je to kvôli všetkým tým Židom, ktorí trvali na tom, že Zákonu sa všetko podriaďuje. Pavol však hovorí: „Nie,

nie. Čítajte Bibliu ako pokračujúci príbeh a potom uvidíte ľudí ako Abrahám, ktorí uverili Bohu a ich viera im bola započítaná ako spravodlivosť nielen pred obriezku, ale ešte aj pred tým než bol daný Zákon. Nemôžte urobiť Zákon najvyšším princípom.“ To je jeho celý argument vo veršoch 13-17. *Ved' prísľub, že bude dedičom sveta, nedostal Abrahám a jeho potomstvo skrze Zákon. Vidíte to? Lebo ak sú dedičmi tí, čo majú Zákon, viera je vyprázdnená a prísľúbenie zmarené. Zákon totiž spôsobuje hnev. Zákon totiž hovorí: „Nesmieš urobiť toto, nesmieš urobiť tamto.“ A my i tak ideme a urobíme to napriek Zákonu a to teraz prináša Zákon a trest na mňa. O tom hovorí Pavol aj v Liste Galaťanom 3. Nie, nie. Je to z viery, aby bolo jasné, že je to z milosti, aby prísľúbenie bolo platné pre celé potomstvo; nielen pre tých, čo sú zo Zákona, ale aj pre tých, ktorí žijú podľa Abrahámovej viery. On je otcom nás všetkých.*

4. Kresťanská viera neruší zákon, naplňa ho.

Pozrite na koniec tretej kapitoly do verša 31. *Či azda vierou zbavujeme Zákon platnosti?* Nie, nie, nie! hovorí Pavol. Vôbec to tak nie je. My ho potvrdzujeme. Ako ale môže povedať, že potvrdzuje Zákon, keď toľko času venuje argumentu, že kresťania nie sú kresťanmi dodržiavaním Zákona? Len sa skúste pozrieť na začiatok tohto odseku. Pavol to už vysvetlil v 3:21. *Teraz však je zjavená Božia spravodlivosť bez Zákona.* To je Božia spravodlivosť, ktorá prišla v Ježišovi Kristovi, oddelená od celej zmluvy Zákona a zjavená v Ježišovi a o ktorej Zákon a Proroci svedčia. Teda že starozmluvný zákon ukazuje na ňu a svedčí o nej. Takže ak starozmluvný Zákon ukazoval dopredu na Ježiša, ak starozmluvný Zákon očakával Ježiša, tak ak ukážete na Ježiša, tak potvrdzujete Zákon, potvrdzujete to, kvôli čomu bol daný a čo mal vykonať. My nezahadzujeme Starú zmluvu. My hovoríme, že ak rozumieme správne Starej zmluve, tak ukazuje na Ježiša, ukazuje milosť, ukazuje na kríž, ukazuje vieru. My sa ho nezbavujeme, my ho potvrdzujeme.

A to je presne to, čo im Pavol hovorí tiež na konci 4. kapitoly. Vidíte čo je jeho argument? Vo veršoch 18-22? Máme tu ďalší príklad Abraháma. Tú kritickú skúšku jeho viery, či naozaj uverí Bohu, že mu Boh dá syna. A on uverí.

Potom verše 23-25: *Nie však iba pre neho bolo napísané, že mu bolo zarátané, ale aj pre nás.* To je to, čo hovorí Stará zmluva. Zákon je slovo, ktoré odkazuje na prvých päť kníh Starej zmluvy. „Čítajte ich,“ hovorí Pavol „a uvidíte, že ukazujú dopredu na Krista. Pretože Boh pripíše spravodlivosť nám, ktorí sme uverili, že vzkriesil Ježiša nášho Pána z mŕtvych.“ Viem, že toto sú náročné tvrdenia pre tých, ktorí nie sú zvyknutí na texty naložené tvrdeniami. Chápem tomu. Ale hovorím vám, že je to dôležité pre vyspelú kresťanskú vieru.

V čase Reformácie mali mnoho sloganov, ktorým som ako chlapec nerozumel. nachádzali sa medzi nimi *sola Scriptura, sola gratia a sola fidei*. Jedine Písmo, jedine milosť, jedine viera. Vtedy som si myslel: ako môžu byť tri veci jediné? Ak máte jednu vec jedínú, tak je to v poriadku. Ale tri jediné veci? Znie to ako kazateľská logika, ktorá sa niekedy vymyká hraniciam logiky. Ale ako som rástol, zistil som, že „jedine

Písmo“ znamená, že jedine Písmo je konečná autorita. Konečné zjavená autorita, ktorou budú všetky ostatné náboženstvá súdené. „Jedine milosťou“ znamená, že na konci, odpustenie hriechov, tela zmŕtvychvzkriesenie, spoločenstvo svätých, to všetko čo máme v Pánovi Ježišovi, prísľub večného života s ním, to všetko je zdarma Boží dar. Je to jedine z milosti. A „jedine vierou,“ znamená, že je len jeden spôsob, jedna cesta pochopenia, jediná cesta prijatia, jediný spôsob vojdenia do tej milosti. A nie je to tým, že sa vychváľite pred Bohom, nie preto, že ste sa snažili, alebo že máte pokožku nejakej farby, alebo nadpriemerné IQ, alebo ste odvážnejší ako iní. Nie, nie. Je to jedine vierou. Jedine Písmo, jedine milosť, jedine viera.

Bratia a sestry v Kristu, v každom z nás je niečo prevrátené. Stále to presakuje z nášho bytia. Znova a znova začneme hlúpo rozmýšľať proti Písmu, proti milosti, keď si začneme namýšľať, že nejako sa v nás nájde niečo dobré, niečo, čo nás vykreslí lepších pred Bohom. My nie sme tak neohrabaní, aby sme si začali myslieť: „No, teraz keď má Boh mňa, tak má toho najlepšieho.“ Ale hlboko v nás sa tak začneme správať. Ako by sme my robili Bohu nejakú službičku. Ako keď urobíte niečo sebaobetujúce. Keď ste dieťa a bez toho aby vám to niekto prikázal vynesiete kôš, usteliete si a pozametáte na dvore. Alebo, keď ste starší a pomôžete vašim svokrovcom v ťažkej situácii, keď sa trápia s Alzheimerom a odchádzate s tým pocitom - no nikto by to nepovedal tak neohrabane ale myslíme si - „No Boh si naozaj vybral toho najlepšieho. Mnohí iní kresťania by neurobili to, čo ja.“ Som to iba ja, kto si to niekedy pomyslel? Nie je to strašné? Keď sám Ježiš povedal, že aj po to všetkom čo vykonáme, sme len neužitoční sluhovia. My by sme to všetko mali robiť. A predsa to robíme iba občas. A potom sme dostatočne hlúpi na to, aby sme sa za to pochvalne potľapkali po pleci. Nie, nie. My sme prijali túto odmenu, milosť jedine vierou a o 15 miliárd rokov, keď už budeme vo večnosti a obzrieme sa naspäť na všetky naše spomienky a prežitú zážitky, stále budeme vyznávať, že sme tu nie preto, že by mi to Boh dlžil, ale iba vďaka jeho obrovskej milosti, ktorú mi dal, na ktorú som sa spoľahol a ktorej dôverujem. Jedine vierou.

Nepoznám vás, ale som si istý, že niektorí z vás nie ste kresťania ani trochu. Možno ste ani nepočuli učenie kresťanstva. Možno ste počuli iba niečo a stále tápete v tom, o čom to celé je. Dovoľte mi, aby som vám povedal, že prvý krok k tomu, aby ste sa stali kresťanom nastane vtedy, keď viete hlboko v sebe, že Boh sa tlačí do vašej mysle a srdca a vy kričíte: „Pane verím, pomôž mojej nevere. Bože zmiluj sa nado mnou, hriešnikom.“

*Bože, ďakujeme ti, že vo svojej úžasnej milosti
si nám odhalil tieto nádherné pravdy na stránkach tvojho Slova,
ktoré sú do určitej miery jednoduché a priame.*

*A že si nám dal tvrdenia a argumenty, ktoré sú ľahké, náročnejšie, aj zložité
a učíš nás ako čítať celú Bibliu.*

*Daj nám, prosím, porozumenie, aby sme pochopili tieto argumenty. Ale nielen to.
Ale aj aby sme ich dokázali aplikovať do našich životov, aby sme viac nehrešili*

proti tebe tak, že sa správame sa ako by sme ti robili službičku našou existenciou.

Pane, my sme závislí na tvojej milosti.

A je to nádherná vec mať odpustené hriechy. Je skvelé mať večný život, môcť vedieť niečo o mocnej zachraňujúcej moci Ducha Svätého v nás,

ktorý nám dáva srdcia a mysle, ktoré dokážu milovať to, čím sme kedysi pohrdali a odmietat' to, v čom sme sa kedysi vyžívali.

Prosím, posilni našu vieru, Bože, tým, že nám vždy jasne budeš ukazovať správny objekt našej viery. Krista Ježiša. Jeho osobu a dielo.

Jeho úplne seba obetujúcu smrť na kríži a jeho vzkriesenie.

To, že všetka naša istota je v ňom, či už máme dobré alebo zlé dni.

Bože, daj nám prosím vieru, v mene Krista Ježiša.

Prosíme ťa kvôli jeho sláve a pre dobro jeho ľudu.

Amen.

Text je prepisom prednášky D. A. Carsona s názvom *By Faith Alone (Romans 3:27-4:25)*. Audio nahrávka je dostupná na <http://resources.thegospelcoalition.org/library/by-faith-alone-romans-3-27-4-25>

Preložil: Filip Pangrác